

זוהר סדר הגאולה רמח"ל

אור הזוהר 599 ★ אדר א' תשע"ד

מפעל הזוהר העולמי

בנשיאות נ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א מחבר למעלה מאלף ספרים טל: 0527651911

גרולי הצריקים אומרים ללמוד זוהר הקדוש

רבי שלום יהודה גרוס
אדמו"ר מהאלמין
נשיא מפעל הזוהר העולמי

ומאסיפכם אלוקי ישראל "... והאמת כי ספר הזוהר נשאר אחריו לברכה, שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרך לו אלא יציאה. ואודיעך מה תועלת נמצא בזה, והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח. - והענין: כי חבלי משיח לא היו צריכים, אלא כמו חיבוט הקבר הצריך להפריד מן האדם הזוהמא שנדבק בו, כן היו צריכים החבילים (חבלי משיח) כדי להפריד מישראל [את] זוהמת הגלות, כדי שיוכלו לברוח כנ"ל, ואחר כך יחזרו לצאת. וזה סוד [מאמר חז"ל] "הקב"ה מעמיד עליהם מלך שגזירותיו קשות כהמן ומחזירים למוטב" (סנהדרין צז ב), כי זהו כלל גדול: בעוד שהאדם תוך תגבורת הסטרא אחרא אינו יכול לתקן התיקון הצריך. וצריך שהסטרא אחרא תישאר כפותה וקשורה תחת ישראל כנ"ל, ולכן צריך להם שתי הפעולות:

ידוע דברי הזוהר הקדוש, שעל ידי לימוד בספר הזוהר הקדוש זוכים לצאת מהגלות לגאולה ברחמים, בלי ייסורי חבלי משיח, כמו שכתוב בזוהר נשא (דף קכ"ו), שלומדי הזוהר לא צריכים ניסיון כלל.

הרמח"ל (רבי משה חיים לוצאטו הקדוש זיע"א) מסביר בספרו אדיר במרום מה ביאור והבנת דברי הזוהר הקדוש. והיוצא מדבריו הקדושים שצריך לדבוק בקריאת ולימוד ספר הזוהר הקדוש שבוא כמו תיב נח שמציל ומגן מהמבול של מלחמת גוג ומגוג ועל ידו ובקדושתו ישראל נגאלים ברחמים.

וזה לשון קדשו של הרמח"ל:

"תניא אמר ר' שמעון לחבריא עד אימת נתיב בקיימא דחד סמכא"

מן התיקונים הגדולים שנתקנו בעולם היה ספר הזוהר, כאשר נאמר שבחיו בכמה מקומות ממנו עצמו, כי הוא לגאולה הוכן, ולהצמיח קרן ישועה לבית ישראל. ויתבאר בו דבר זה בכמה מקומות ברעיא מהימנא, ובתיקונים כמה וכמה פעמים. וגם פה בפרשת נשא (קכ"ד ב): "ובנין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" (ובגלל שעתידין ישראל לטעום מעץ החיים שהוא ספר הזוהר הזה, ייצאו בזכותו מהגלות ברחמים).

והענין הזה תלוי הוא בעיקרים גדולים מעיקרי החכמה, ומושרש בעומקי ההנהגה, אשר הכין ופעל האדון היחיד על עמו ועל נחלתו, לנחותם הדרך אשר יגיעו בו אל רב טוב המכוון בראשית המחשבה. וצריך שתדע כמה חסרו ישראל בגלותם, ומה תיקונים צריכים הם להם להחזירם לקדמותם. ובחשוב המשורר (דוד המלך ע"ה) על הענין הזה, והבין החסרונות הגדולים האלה, היה מתאונן ואומר: "אותותינו לא ראינו, אין עוד נביא" וכו' (תהלים עד, ט). כי באמת חכמה רבה ויקרא אבדה מישראל, וחז"ל אמרו "מיום שחרב בית המקדש, שרו חכמיא למהוי כספריא" כו' (סוטה מ"ט א). והיה המשורר מתפלל על זאת ואומר: "עד מתי אלהים יחרף צר" כו' (שם עד, י). ובפסוקים אלה נכללים סודות גדולים מאד בענין הזה, שמע והבן... ונמצא שביריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התיבה, שבסודה נעשה הזוהר, אשר בו נכללו כל הששים ריבוא נשמות, כמוזכר בתיקונים. ואז נחשב זה לבריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרך אלא יציאה. וזה שנאמר (ישעיה נב, יב): "כי לא בחפזון תצאו, ובמנוסה לא תלכו, כי הולך לפניכם ה'

א. לצאת מן הקליפות ההם בדרך בריחה, כי בדרך יציאה אי אפשר בראשונה. - ב. ואחר כך שיצאו ממש מן הקליפות ביד רמה, שהקליפות תשאנה כפותות תחתם. אך כיון שנדבק הרבה בהם הזוהמא, לא היה אפשר להם לברוח אלא על ידי החבילים (חבלי משיח), שאז היו חוזרים בתשובה שהיא "אימא" עיר מקלט, וזאת היא הבריחה. ואודיעך בזה סוד גדול מה שאמר הכתוב: "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה וכו' ושבת עד ה' אלהיך" וכו' (דברים ד, ל); דע, כי התגבורת הסטרא אחרא לגזור ח"ו גזירות על ישראל, נמשך לפי עלייתה להתאחז ולניק במדרגות, כי כפי עלותה כך מתגברת. והנה היא עולה ומתגברת בספירות זו"ן, ואז נדחקים ישראל דוחק אחר דוחק. עד שהיא מגעת ל"אימא", והיא חושבת להתדבק שם גם כן, בסוד, "אימא דינין מתערין מינה" (זוהר ח"ג סה א), אך באמת אינה יכולה, כי אימא היא חירות. ואז אדרבה, ישראל מתדבקין בה ובורחין בסוד התשובה.

ולכן היה צריך המלך שגזירותיו קשות, שהולך ומתגבר מספירה לספירה עד שמגיע לאימא ושם נשבר כוחו, כי אדרבה מתעוררת התשובה לישראל. והוא סוד "לפני שבר - גאון" (משלי טז, יח), ועל כן גם ביריחת משה ורשב"י היו על ידי הגזירה. וכיון שבבריחה זאת נעשה ספר הזוהר, הנה כבר ענין התיבה קיים ועומד לכל מי שיוזמן אליו, דהיינו: הנדבק בספר הזוהר כבר מגיע ל"אימא" ויצא מן הסטרא אחרא, ואין צריך לו חבלי משיח, כמוזכר ברעיא מהימנא פרשת נשוא, בענין שהבאתי למעלה בתחלה.

ענייניהם ענינים גשמיים, ככל שאר האדם, אף על פי שיהיו בהן מצוות שצריך לשמור אותם. זה אינו מספיק לעשותם עם קדוש ממש, כמלאכי השרת. שהקב"ה רוצה אותם למטה, כמלאכי השרת למעלה, כי מלאכי השרת אינם על דרך זה - שיהיו פעולותיהם פעולות חומריות, אלא שקשרי מצוות רביעי עליהם, אלא כולם קדושים וכל מעשיהם קדושים.

כן ראוי שיהיו ישראל למטה באמת. והיינו כי כמו שהקב"ה אינו פונה ביחוד אלא לישראל, כך ישראל אין להם להיות פונים אלא להקב"ה. וזהו "אני לדודי ודודי לי" (שה"ש ו', ג'), "אני לדודי ועלי תשוקתו" (שה"ש ז', יא), ולהיות כל מעשיהם על דרך זה. והוא ענין "בכל דרכיך דעהו" (משלי ג', י). ואף על פי שגם הפסוק יש לפרש אותו - שדי להיות מכוון לשם שמים, דהיינו שיאכל כדי שיחיה ויעבוד את ה', וכן על דרך זה [שאר המעשים]. אין זה עיקר! אבל להיות כל המעשים ממש דברי קדושה, ואז ישארו ישראל מובדלים לגמרי מן כל שאר האומות, בלי סרך כלל. אלא שאר האומות - אנשים, וישראל - כמלאכי השרת.

על כן, עיקר מה שצריך האדם להיות משכיל, הוא ענין קדושתו יתברך המתפשטת בעולמו, שישראל נתקדשו בה - מה ענין הקדושה הזאת, ומה הם דרכיה, ואיך מתפשטת, ואיך מזדמנים לקראתה להתקדש בה כראוי. ומי שיראה זה, יראה באמת איך כל הבריאה כולה לא נבראת אלא בשביל זה. והיינו "בראשית - בשביל ישראל שנקראו ראשית" (ויק"ר לו, ד). ויראה בהדיא כי כל העולם לא נברא אלא לפי שנתאוה הקב"ה להשרות קדושתו על ישראל, וכמה הכנות גדולות הכין לענין זה. כי ודאי שצריך שישראל יהיו ראויים לה, ואינם ראויים לה אלא אם כן ישמרו כל התורה והמצוות בכל דקדוקיהם ופרטותיהם, ומשמרת למשמרת שלה בכל חומרותיה, כי בזה תלוי הכל.

אבל כמה דרכים הכין לזה הענין, וכמה גלגולים גדולים, בכמה חכמה עמוקה, בהיות צופה כל העתידות. ורצה לתת יצר הרע, לנסות בו בני האדם. ומפני שהיו עתידים לחטוא, זימן מתחילה כמה גלגולים גדולים, עד שבסוף הכל יתקנו ישראל תיקון גמור. ותהיה קדושה זאת מתפשטת בהם לנצח נצחים. וזהו ענין האהבה הגדולה שבין הקב"ה וישראל. והנה מי שאינו יודע דברים אלה, נקרא שהוא הולך כעור באפילה, כי אינו יודע כלום על מה הוא חי, על מה מתקיים העולם, וכל שכן על מה עומד העולם כולו.

ועל זה היו צועקים חז"ל "אוי להם לבריות שרואות ואינם יודעות מה רואות, עומדות ואינם יודעות על מה עומדות" (חגיגה יב, ע"ב). כי אין זה כבודו של מקום ב"ה, ולא שבחם של ישראל. הא למה זה דומה: למלך שאוהב אחד מעבדיו, ועושה בעבורו כמה דברים גדולים בעבור אהבתו, הייטב בעיניו שלא ימיה העבד ההוא שם בלבו לכל הדברים הרבים האלה, ולא ירצה אפילו דלעת מה עשה לו. כן הדבר הזה, כי באמת, כל העולם ומלואו אינו עומד אלא על האהבה שהקב"ה אוהב את ישראל. ואם ישראל אינם שמים לב לראות דבר גדול כזה, הייטב בעיני ה'?

זהו הטעם שרשב"י צווח כל כך על זה, וקורא לעוסקים בפשט התורה, שהם ישינים בתרדמה, כי אינם פוקחים עיניהם כלל לראות באהבה שהקב"ה אוהב אותם, כאילו הם ח"ו כפויי טובה אליו. ועוד, שאינם רואים ואינם יודעים דרך הקדושה כלל, ואת הדבקות בו יתברך. והרי התורה מצוה ואומר "ובו תדבק" (דברים י, ב). ואף על פי שפירשו על המתדבק בתלמידי חכם, אבל סוף סוף אין מקרא יוצא מידי פשוטו. והאמת, שצריכים ישראל לידבק בו ממש בדבקות גמור, לדעת דרכיו המיוחדים על פי קדושתו, וללכת בהם. והנה על כן אמרו: "שיר השירים - קדש קדשים" (שה"ש רבה, סוף הפתיחה). כי הוא מיוסד ממש על זה הענין, ומפרש האהבה הזאת, וכל ההשתדלות שמשתדל הקב"ה להתדבק בקדושתו עם ישראל, שישראל צריכים להקביל כנגד זה תשוקה אליו יתברך, להתדבק בדבקות ממש.

והנה, עם כל זה, לא נתגלה הזוהר אלא בזמן הרבה אחרי העשותו, כי הלא הפעולה הזאת אינה צריכה להימצא אלא בזמנה, פירוש: שיברחו ישראל בסוד הזוהר הזה, כי פעולתו אינו אלא בסוף יומיא בדרא דמלכא משיחא (בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח).

והנה, בימינו אנו, זכינו שספר הזוהר מצוי לכל אדם בכל קצוות תבל, בהתחייבות בלימוד וסיום כל ספר הזוהר במשך שנה מקבלים עד הבית את כל הזוהר הקדוש עם תרגום בלשון הקודש ללא כל תשלום, ונראה שזו כוונת הדברים שפעולת ספר הזוהר צריכה להימצא לכלל ישראל בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח, כלומר בדורנו אנו, ולכן נראה שהנגישות הגדולה של ספר הזוהר בימינו אינה מקרית כלל ועיקר. טל: 052-765-1911 להתחייבות ללימוד ולקבל את סט הזוהר בחינם.

וכבר קראו כל גדולי הדור את הציבור לקריאה בספר הזוהר בתקופה זו. ושמעתי בשם גדולים, שנכון שאדם יקציב לעצמו אפילו קריאה של דבר מועט בספר הזוהר מדי יום, ובכך יוכל בע"ה לדבוק בספר הזוהר. והאמת, שמעבר לדברים האמורים למעלה בענין כוחו של ספר הזוהר לבטל את חבלי משיח עבור האדם הדבק בו, הרי ידוע שספר הזוהר ממרק את נשמת האדם מכל דבר רע, והקריאה בו היא סגולה לכל הישועות וההצלחות.

כאן מקום להביא את דברי הרמח"ל הקדוש זי"ע מחובת ישראל להגיע לקדושה הזו על ידי לימוד הזוהר הקדוש: (מספר שערי הרמח"ל):

חובת כל ישראל לעסוק בסודות התורה כי לכך נברא כל העולם כולו וזה רצונו ית' ויתעלה שיהיו ישראל כמלאכי השי"ת [ומי שאינו עושה כן הרי הוא ח"ו כפוי טובה רח"ל].

מה מלמדת חכמת האמת

כתיב: "אל יתהלל חכם בחכמתו ואל יתהלל וגו' כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי" (ירמיהו ט, ב) מכאן ראינו, שהחכמה, שהקב"ה בוחר בה, היא להשכיל ולדעת בו יתברך, מה (שא"א) [שאפשר] לדעת. ולא אמר "השכל וידוע את מצותי", "את דבריו", שאז היה מורה שדי לדעת המצוות, וסדר עשייתן בכל פרטיהם. אלא "השכל וידוע אותי". אם כן הוא רוצה דוקא שיתעסקו בני האדם לדעת את תפארת גדולתו. וכל שאר חכמה נאמר בה "אל יתהלל חכם בחכמתו".

הפילוסופים אומרים, שצריך ללכת אחרי החקירה והחכמות החיצוניות, לדעת מהן יקר הבורא, כי מן המצוות אין נראה כלל שום תפארת וגדולה, ולא שום חכמה. ומפני זה הלכו אחרי ההבל של חכמות האומות. אך שקר נסכם ודאי, כי התורה בפירוש צוה "והגית בו יומם ולילה" (יהושע א, ח). ואם היום והלילה משועבדים שניהם ללמוד התורה - אין עוד זמן נשאר לשאר חכמות. והרי בהדיא נאמר: "לא ימוש ספר התורה מפידך" וגו' (שם). אם כן לא זו הדרך ודאי, וחלילה לזרע קודש, להתפתות בשוא נתעה כזה.

אבל עדיין צריכין אנו למודעי - איזה הדרך נלך לראות בוראנו ית"ש. כי זה האמת, שמן המצוות לבד לא יצא זה. אין זה כי אם בתורה עצמה, החלק אשר הוא באמת מודיע גדולתו ית"ש, וסוד מעשיו הנפלאים, כי אז יודעים אותו באמת. והעיקר, כי הקב"ה הבדיל לו לעם סגולה - ישראל, דכתיב "והייתם לי סגולה מכל העמים", "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש" (שמות ט, י-ו). וזה השורש הגדול, שכאן עומד סוד האמונה באמת: שבשעה שהקב"ה בחר בישראל, הבדילם לגמרי מכל גוי הארץ. ורצה לעשות אותם קדושים בקדושתו ממש. והוא הענין שאמרו רז"ל (תהלים עז, יד): "אלקים בקדש דרכך" - הוא קודש הילוכו בקדושה, דיבורו בקדושה וכו' (ירושלמי ברכות פ"ט ה"א). והיינו כי הקב"ה הוא מקור הקדושה, כל עניניו אינם אלא ענינים של קדושה. וכן כל ישראל להיות קדושים בקדושה הזאת, צריך שכל עניניהם ופעולותיהם, יהיו הכל עניני קדושה ממש. והיינו כי אין די שיהיו

[illegible]

המשיח מחכה שנלמד זוהר הקדוש

"והמשפילים יזהירו כזהר ה'קיע", כך אומר משה רבינו עליו השלום לרשב"י זי"ע א': "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר... ובגין דעתידין ישראל "למטעם" מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי". פרוש: משום שעתידים ישראל למטעם מאילן החיים שהוא ספר הזהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים (רע"א מהימנא פ' נשא דף קכד: (רמ"ק))

אליהו הנביא זכור לטוב ירד מן השמים עם כמה חיילין של נשמות וכמה מלאכים סביבו ושכינתא עלאה עטרא על כלהו [ושכינה עליונה היתה עטרה על כל הנשמות]... ואמר לרשב"י: רבי רבי... ואמר אליהו הנביא לרשב"י: וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך, כד יתגלי לתתא בדרא בתראא בסוף יומיא... פרוש: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שילך [שיהיה להם מזון ותקון הנפש ע"י למוד הזוה"ק] כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים [קרוב לביאת משיח], ובשביל למוד הזוה"ק יתקיים מה שכתוב "וקראתם דרור בארץ לכל יושביה" - פרושו, שיבוא משיח צדקנו ויתקע בשופר גדול לחרותנו בב"א (תיק"ז תי' ו' - הגר"א ובל"ר). - לשון הפסא מלך: ועל זה הלמוד אמר הקב"ה (ברכות ח ע"א), שנחשב כאלו פדאני לי ולבני מהגלות. - ובמקדש מלך אמר: כי כמה מעלות טובות יש למשתדל בלמוד פרוש מאמרי רבי שמעון בן יוחאי, ואין קץ לגדל שחרו, ואשרינו ומה טוב חלקנו אם נזכה לעזר ולקרוב ביאת משיחנו, כי כך גזר הבורא יתברך שלא יתגלה ויהיה גנוז ספר הזהר הקדוש עד סוף הימים שבזכותו יבוא הגואל, כי סגלה זו בו דוקא ולא בזולתו, עכ"ל.

וכל מי דאשתדל לקרא את הזוהר הקדוש אפילו בקריאה לבד ובגמגום, הרי הוא כהוגה ומפרש את השם, שיש בו לעשות נסים אפילו בלא ידיעה, ויגן עליו בעולם הזה ובעולם הבא [הגהות הרמ"ז - ר"מ זפותא קע"ח:].

